

Сирени

КУПИТИ

«Сирени» Емілії Гарт — сучасна проза з елементами магічного реалізму про жіночу силу, пам'ять і таємниці, що живуть у морі. Це історія, де минуле й сучасність переплітаються, а сестринський зв'язок долає століття.

Історія сестер, розділених сотнями років, але пов'язаних між собою набагато глибше, ніж може здатися на перший погляд.

2019: Люсі прокидається посеред ночі в кімнаті колишнього коханця, стискаючи його горло. Нажахана скоєним, вона вирушає до будинку сестри, що на узбережжі Нового Південного Уельсу, сподіваючись, що Джес проллє світло на надмірно яскраві сни, що передували нападу. Однак виявляє, що сестра зникла. Чекаючи на її повернення, Люсі починає розплутувати дивні чутки, котрими оповито містечко, в якому оселилася Джес, — історії про численних чоловіків, що зникають безвісти впродовж десятиліть. Про дитя, покинуте у приморській печері. Про шепотіння жіночих голосів на хвилях. Тим часом, сни Люсі стають як ніколи реальними.

1800: Мері та Елізу виривають із люблячого батьківського дому в Ірландії та саджають на корабель каторжників, що прямує до колоній Австралії. Поки корабель відносить жінок за тисячі кілометрів від усього, що вони знали і любили, сестри починають помічати незрозумілі моторошні зміни у своїх тілах.

«Сирени» — неординарний роман, що оповідає про жіночу стійкість, втілюючи у собі силу сестринства та нерозгадану магію моря.

Пролог

Вона дихає в такт морю.

Вдих

Хвилі налітають на скелі, й бризки морської піни вкривають щелепи печери. Холодять пальці ніг, тремтячі стегна.

Видих.

Хвиля відступає, залишаючи по собі підношення: блискучі стрічки водоростей, друзки мушель, натерті до перлинного блиску, мов ті кістки.

Вона зціплює зуби, та біль пронизує її — сліпучий, приголомшливий, — і наступний подих переростає в скрик.

Гуркіт хвиль поглинає лемент від наступної перейми. Вона знає, що в темряві рідної печери, в оточенні гладеньких кам'яних стін та ритмічного цокоту соляних крапель їй нічого не загрожує. Та море голодне й вимагає поживи.

Вона притискає тремтячу долоню між ніг і торкається голівки дитини, загорнутої в закривавлену плодову оболонку.

Вже.

Вона підіймає поділ сукні, хапає ротом і затискає між зубами, збираючись із силами. Тужиться востаннє - і тіло розколюється навпіл під несамовитий крик, що виривається з грудей, а тоді, змарніле, нарешті порожніє. Вона бере дитину на руки. Торкається крихітних долоньок-морських зірочок, напівзаплющених оченят, уст, кольору рожевої мушлі.

Вона дозволяє собі насолодитися цим дорогоцінним моментом — лише мить. А тоді підводиться на тремтячих ногах, притиснувши дитя, що тихо пхикає, до грудей.

Біля підніжжя печери море точить скелю в німому очікуванні.

Люсі

Понеділок, 11 лютого 2019

університет імені Гамільтона Г'юма

Брокен-Гілл, Новий Південний Уельс

Австралія

900 кілометрів від узбережжя

Її будить чийсь крик.

У кімнаті пахне цвіллю та сном. Вона відчуває пришвидшений ритм пульсу, тендітні зв'язки горла. Чийсь нігті впираються в її руки.

Сіруватий світанок продирається крізь планки жалюзі, і в його світлі Люсі бачить під собою сповнені страху очі Бена. У лівому лопнула судина й утворила криваву зірку.

Зашпортуючись, вона злізає з ліжка.

— Люсі, — хрипить він, ухопившись рукою за шию, — якого...

Він ледь промовляє слова здушеним голосом.

Здушеним. Її руки на його шиї, його вирячені очі.

Вона його душила.

Він сідає та включає лампу. Люсі відсахується від світла, ніби здичавіла тварина.

Десь у коридорі за дверима лунає гомін. У двері стукають.

— Бене, друже? Як ти? Здається, я чув...

Рухи повільні, ніби у воді. Серце калатає в грудях.

Стукіт у двері гучнішає. Бен відкашлюється. Кличе на допомогу.

Вона притискається спиною до дверей. Хапає клямку спітнілими пальцями, намагаючись опанувати себе. Двері не замкнені — замок стирчить виламаний. Люсі штовхає їх, проштовхується повз Бенового сусіда Ніка та мчить коридором до сходів, що ведуть нагору до її кімнати.

Опинившись усередині, притуляється до дверей і, важко дихаючи, намагається второпати, що тільки-но сталося. Її кімната в гуртожитку, як завжди, бездоганно прибрано, стоси книжок охайно розставлені на

письмовому столі й тумбочці біля ліжка. Однак постіль зім'ята, а повітря затхле. Простирadlo вологе — ніби вона пропотіла його наскрізь.

Люсі силкується відтворити в пам'яті події вечора. Вона пропустила вечерю, не бажаючи потрапляти нікому на очі в їдальні, й спробувала задобрити неспокійний шлунок імбирним чаєм в улюбленому привезеному з дому горнятку. Потім увімкнула подкаст і налаштувалася лягти спати раніше, щоб відволіктися від думок про Бена та його вчинок.

Тепер вона пригадує: їй щось снилося. Крижана вода, що облизувала шкіру, каміння, що впивалось у ступні. Як скеля дряпала голову. А ще — гаряче дихання чоловіка на обличчі й пальці, що боляче впивалися в тіло — страх супроти відчайдушного бажання боротися, вижити...

А тоді Люсі прокинулася, сидячи верхи на Бенові й міцно стискаючи його горло. Жах паралізує її, і кінчики пальців та губи німіють.

Вона ходила уві сні. З нею такого ніколи — жодного разу — не ставалося.

Переводить погляд на тремтячі руки. Вона справді прагнула нашкодити Бену — вбити навіть — через те, як він із нею вчинив? Можливо, той гризучий страх, те первісне прагнення боротися, вижити, були лише сном, неприємний присмак якого досі відчувається на язичку? Ніби лімбічна частина мозку привела її до кімнати хлопця - неначе маріонетку під владою ляльковика.

Вона здивовано помічає, що крізь шибки пробиваються світанкові промені, фарбуючи небо в рожевий. Увагу привертає рух розмитої сірої постаті — уніформа зі світловідбивним написом. Співробітник служби безпеки кампусу. Мабуть, Бен — або ж його сусід Нік — викликав його, коли вона втекла.

Уявляє, що той скаже: «Прокидаюсь, а вона стискає моє горло — вона намагалася мене вбити». Думки плутаються; Люсі силкується сповільнити дихання, та все марно. Дедалі глибше й глибше занурюється в паніку, кров шалено кипить у жилах.

Вони почнуть розслідування — годі й думати. Її відсторонять від занять чи навіть відрахують. Боже, а якщо вони залучать справжню поліцію? Невже їй світить арешт — чи навіть обвинувачення — за напад?

Усе, чого вона прагнула, заради чого гарувала, — усе пропало. Бен, напевно, має не найкращий вигляд: оберемок синців навколо горла, криваві сліди від нігтів на шкірі. Усе це — її рук справа. Навіть якщо Люсі не здатна цього пригадати, навіть якщо вона була не при тямі.

Та хто ж їй повірить, тим паче після того, що сталося?

Зрештою, вони були на його боці від початку.

Її кидає в піт, усередині зростає невтримне бажання втекти.

Але куди їй податися? До батьків не можна. Тоді доведеться зізнатися, що вона — їхня хороша дівчинка Люсі — напала на людину. Навіть гірше — доведеться пояснити їм, чому вона це зробила, розповісти, що накоїв Бен. Нізащо. Але хто ж тоді? Хто допоможе, хто прихистить, доки вона не збагне, що робити далі та як усе виправити?

Раптово осяює відповідь. Люсі хутко перевдягається й знаходить у шафці дорожню сумку. Спіднє. Одяг. Вологі серветки. Зволожувальний крем. Ноутбук. Зарядний пристрій. Записник. Тремтячими пальцями складає все до купи.

З ящика письмового столу дістає затерту листівку й проводить кінчиком пальця по нашкрябаній на зворотному боці адресі.

Будинок на Скелі, вулиця Малуа, 1, Комбер-Бей.

Є лише одне місце, куди можна податися, лише одна людина її зрозуміє.

Попереду простягається нескінченна дорога й губиться за горизонтом. Довкола — скільки око сягне — самі лиш золотаві чагарники. Щойно машина пролітає повз, із висохлого дерева пурхає згряя блідо-рожевих какаду — улюблених птахів мами.

Більше жодної машини. На дорозі лише вона.

Хапає айфон з пасажирського сидіння й, затиснувши його між ніг, телефонує сестрі. Лунає кілька викликів, під час яких Люсі навіть не дихає, а тоді пілікає сигнал.

— Джес? — хрипко гукає вона, колюча надія дряпає горло. По тому Люсі чує дзвінке, хоч і лаконічне, повідомлення автовідповідача:

«Привіт, ви додзвонилися до Джес Мартін. Наразі я не можу відповісти..»
— Трясця, — бурмоче, скидаючи виклик.

Очі наповнюються сльозами, розмиваючи дорогу перед нею.

Вона запевняє себе, що все в порядку. Рано чи пізно, Джес візьме слухавку, вона знатиме, як допомогти.

Правда ж?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ